

בצורה של היים בשלישיה. הוא שכב עם חברתי לחדר. הדבר נודע לי מפיו. אחרי זה נמשכו החיים כסידרם. אלא שעשיו היה לה בן זוג למיטה ולי לא.

המושכתי לגור בחדר, וגם אם זה נראה מפליא, נשארו חברות עד היום. בעיקר בגללי. לא רציתי להיכנע לקינאה. היו בעצם גם מגיעים אחרים, מעורפלים יותר. היה משהו שקסים אותי באותו מצב. לא, לא נרתעתי. דווקא נמשכתי לזה. חשבתי לעצמי: אלה הם החיים. כך זה נראה, גם בכיעור יש קסם.

הפרשה הסתיימה לקראת סוף השנה והיחסים עם הורי, שבמשך כל השנה הזו היו מתוחים (אלוהים יודע איך הצליחו, מביתם שבתל-אביב, נחש את המתרחש בירושלים) התהדקו כבעבר. תורתי ללימודים, והצלחתי לעבור את השנה בהצלחה. את החופש ביליתי אצל הורי.

בשנה השלישית התגוררתי שוב בדירת

בית-הוריה. הן נפגשו במקרה, והתיידדו. היום הן חברות טובות. שתיכן בנוה 21, ומלבד תרבות אנגלית (שנה ראשונה) יש להן הרבה דברים משותפים: האהבה לירושלים, המאפשרת להגיע לשלוות-נפש באווירתה המיוחדת וביופיה. הסתייגות מ'חברת הסטודנטים. והעובדה שהן מפרנסות את עצמן.

אביגיל ואיילה אינן מעורות בהווי ה'סטודנטים'. מרצונן, לדעתן, הסטודנטים הם חברה בורגנית מאוד, מוגבלת מאוד, ולא מעניינת מאוד. 'החברה' שמגיעים לאוניברסיטה באים ללמוד מקצוע או למ' צוא חברה. הסטודנט שמגיע לכאן יודע מראש מה הוא רוצה, ולכן אינו פתוח לדברים חדשים. אין בזה כל רע, אבל אותי אישית זה לא מעניין, 'אומרת איילה. היא עצמה התגברה, לדבריה, על בעיות חיפוש הזהות וחוסר המנוחה מרגע שמצאה את האהבה — מחוץ לכותלי האוניברסיטה. אולם עד אז, היא מודה, היה לה די עצוב. החברה הסטודנטית התגלתה כרדודה,

הכותל המערבי

קבוצת סטודנטים ליד 'הכותל המערבי' של הקפטריה — מרכז העצבים של חיי החברה באוניברסיטה העברית בירושלים, כבכל אוניברסיטה. התדמית של חיי חברה ערים ולבביים נכונה רק בחלקה. למרות האוסף המגוון של צעירים תוססים וחופשיים מדאגות, רבה גם הבדידות בקמפוס — בייחוד בין הבנות הלומדות בו.

חר. הפעם — עם חברה אחרת מהתיכון, שהגיעה לירושלים אחרי שירותה הצבאי. גם לשנה השלישית היה אופי משלה. חזרתי לשיגרה של חיים סטודנטיאליים, פחות תמימה, יותר צינית, פחות נלהבת. עדיין היו מסיבות, עשן והרבה פופ — אבל הכנפיים היו כבר קצוצות קצת. באר תה תקופה התחלתי ללמוד בערבים צילום, לימודים שהחלטתי לממן בעצמי. וכך מצאתי את עצמי עובדת בערבים הפגניים כמגישה בבר, שבעליו היה יהודי, במזרח ירושלים. כל העניין היה מהוגן לגמרי. כל הבחורות שעברו שם היו סטודנטיות.

כיום אני משלימה חובות אחרונים ל.ב.א. ואחר אני מקווה לצאת לחו"ל, להמשיך ללמוד. כן, יש לי עכשיו חבר, ואני אוהבת אותו.

אבל זה לא אותו דבר. מהו אותו דבר שהשארתי אי-שם בשלוש שנות לימודי באוניברסיטה? אשליה? אמון ללא סיג? יצאתי לדרך כילדה מתמרדת, שחשבה להשיג את עצמאותה על-ידי איבוד הבתור לים והתרחקות מבית ההורים. והגעתי — לאן? אינני בטוחה שאני יודעת.

הכל אידיוס הופך לבוהמ', אם הוא יושב בקפה הנכון

היום, אני מצפה להרבה פחות. אני יודעת הרבה יותר מה אפשר לדרוש, ומה שאפשר לקבל. אני פתוחה יותר לבעיות של חברה, ומרוכזת פחות בבעיותי האישיות. והעיתיד? אני מקווה, שאצליח להבטיח לעצמי מעמד חברתי וסביס כלכלי, כך שלא אצטרך להתחנות בגלל חוסר-ביריה. אני מקווה, שאמצא גבר שאוכל לחיות איתו וללדת את ילדיו.

ואולי באיזו פינה נסתר, נשארו לי עדיין החלומות המעורפלים, הבלתי מוגדרים, של לפני ארבע שנים. יעל, עד כאן סיפוריה של יעל.

אביגיל הגיעה לירושלים מדימונה, ואיילה היא ירושלמית שעזבה את

שוחפוח לגורל

ז'נט אלגרבל משמשת פדיוקוריסטית לשעה לחברתה לחדר, ז'קלין תורג'מן, שעלתה זה עתה מבין גלי האמבטיה. השתיים, שעלו לארץ לפני ארבע שנים ממרוקו, לומדות בירושלים זה השנה השלישית, שותפות לא רק לחדר, אלא גם להווי ולבעיות.

כפי שקורה להרבה סטודנטיות. האהבה? גם היא התמסחרה, יחד עם שאר האידיאלים. יש אהבה למכונות, יש אהבה לכסף, ויש אהבה לבחור או בחורה עם מכונת וכסף. האהבה האמיתית נגמרה בתקופת הרומנטיקה. אולי זה קורה, אבל לעיתים נדירות ביותר. אינני מחפשת אובייקטים לאהבה בקרב הסטודנטים, ועל אחת כמה וכמה לא בקרב אלה המכונים 'בוהמה', כיוון שהם הטפוסים הקונבנציונליים והמשעממים ביותר. ההתחנות הן אינטלקטואלית שלהם מעייפת עד מוות.

אורח לשעה ידד שבא לבקר, מתקבל בסבר פנים יפות על-ידי שתי הסטודנטיות. היחסים עם המין השני הם אחת הבעיות המעיקות ביותר על הסטודנטיות מן השורה. כל התמונות בכתבה זו הן תמונות רקע בלבד, ואין להן כל קשר לדמויות המופיעות בכתבה.

כיוון שאני רגילה לפנימיות מזה שנים. מובן שלא פעם אני רוצה בית. אבל אני כבר ילדה גדולה, ובית, בגיל זה, משמעו — נישואין. וזה לא בא בחשבון. אני חושבת, שנישואין הם עניין של מצב נפשי, ולא של גיל או של מצב כלכלי. צריכים להתחתן, כשמרגישים בשלים לכך. אסור להיגרר למוסד הזה בגלל הפחד מהבדידות. מפני הישארות בשוליים החברתיים —

בניגוד ליעק, אביגיל קשוחה גם בבתיהחסותה לתאורים אחי רים. מספרת היא: לי באופן אישי לא קשה לחיות לבד,

חופש המיני, נכנסת איילה לשיחה, 'כפי שהוא קיים בקרב ציבור הסטודנטים. איננו תוצאה של חופש ופתיחות. אין הוא מבטא השקפת עולם. רוב הבנות מחפשות דברים מעורפלים, רוצות להיאחזו במשהו. משהו שישנה את חייכן.' היא מחייכת: 'לאו דווקא נישור אין. החיפוש האלה מביאים אותן להרבה מיטות זרות, ומשם יש דרך חד-סיטרית — אל הריקנות האיומה, אל אבדן הבטחון העצמי והאמונה באהבה. דברים מתעררים בעולמך, כאשר מישוהו ששכב איתך בלילה, מתעלם ממך ביום שאחריו. החופש המיני בקרב הסטודנטים, בי ירושלים לפחות, הוא ביטוי של חוסר ברירה. הסטודנט הוא גבר רק מבחינה ביולוגית. כשיושבים בקפטריה, אפשר להרגיש במתח העצום השורר בין שני המינים, באווירה של 'ציד ודפיקות'. זה ריקני ומשעמם.

'כדי להשתלב בחברה הסטודנטית, היא מסכמת, 'צריך להיות עיוור. רק כך, אפשר אולי להאמין, כי חברה זו מעניקה לך באמת את הערכים שאת מחפשת — את החום, הידידות, הקשר עם בני-אדם —